

Недоступен ни однин перевод.

Дар моддаи 3-и Конуни Ҷумҳурии Тоҷикистон «Дар бораи мубориза бар зидди терроризм» мафҳуми терроризм чунин омадааст:

«Терроризм – яъне зӯроварӣ ё таҳдиди истифодаи он нисбати шахсони воқеӣ, маҷбур кардан ё таҳдиди истифодаи он нисбати шахсони ҳуқуқӣ, ҳамчунин нобуд сохтан (зарар расонидан) ё таҳдиди нобуд сохтани (зарар расонидан ба) амвол ё дигар объектҳои моддии шахсони воқеӣ ва ҳуқуқӣ, ки боиси хавфи ҳалокати одамон, расонидани зарари басо ҷиддӣ ба амвол ё ба миён омадани оқибатҳои барои ҷамъият хавфнок, ки бо мақсади ҳалалдор сохтани амнияти ҷамъиятӣ, тарсонидани аҳоли ё расонидани таъсир ҷиҳати аз ҷониби мақомоти ҳокимият қабул намудани қарори барои террористон мақбул ё қаноатбахш намудани манфиатҳои ғайриҳуқуқии амволӣ ва (ё) дигар манфиати онҳо, инчунин таҷовуз ба ҳаёти арбоби давлатӣ ё ҷамъиятӣ бо мақсади суст кардани асосҳои сохти конститусионӣ ё амнияти давлат, ҳамчунин бо мақсади қатъ гардидани фаъолияти давлатӣ ё дигар фаъолияти сиёсӣ ё содир намудани ҷунин қирдор бинобар интиқом барои ҷунин фаъолият, инчунин сӯиқасд ба ҳаёт, расонидани зарари ҷисмонӣ ба ҳодими давлатӣ ё ҷамъиятӣ ё намояндаи ҳокимият, вобаста бо фаъолияти давлатӣ ё ҷамъиятии онҳо, бо мақсади ноором сохтани вазъият ё расонидани таъсир ҷиҳати қабули қарор аз тарафи мақомоти давлатӣ ё монеъ шудан ба фаъолияти сиёсӣ ё ҷамъиятӣ, инчунин ҳамла ба намояндаи давлати хориҷӣ ё қорманди ташкилоти **байналмилалӣ**

таҳти ғимояи
байналмилал

ӣ

қарордошта ё аъзои оилаи бо ӯ истиқоматкунанда, инчунин ба биноҳои хизматӣ ё истиқоматӣ ё воситаи нақлиёти ашхосе, ки таҳти ғимояи

байналмилал

ӣ

қарор доранд, агар ин ҳаракатҳо бо мақсади барангехтани ҷанг ё мураккаб сохтани муносибатҳои

байналмилал

ӣ

содир шуда бошанд, мебошад».

(КҶТ 12.05.07 – 246)

Асосгузори сулҳу ваҳдати миллӣ- Пешвои миллат, Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон муҳтарам Эмомалӣ Раҳмон дар ҳар воҳурию мулоқотхояшон ба мардуми кишвар таъкид менамоянд, ки ба қадри ҳаёти осуда бирасем, сулҳу оромӣ ва неъматҳои доштаамонро эҳтиёт қарда, бо меҳнати содиқонаву софдилона фардои ҳудро обод созем. Дар ин замина ба таълиму тарбияи фарзандони ҳеш диққати ҷиддӣ диҳем, то онҳо пас аз мо

давоми рӯзгори шоду Ватани ободи мо бошанд. Нагузорем, ки фарзандони мо гӯш ба харфи дигарон андозанду ба роху кори хато раванд.

Шахрвандоне, ки ба дунболи фиребу найранг рафтаанду ба равияҳои ифротгаро, террорист ва экстремистҳо пайвастанд, дер ё зуд хатои худро мефаҳманд, вале он вақт дер мешаваду бори гарони мусибаташ душбори мову шумо мегардад. Аз ин рӯ, аз ҳама гуна имконот истифода бурда, қорре бояд қард, ки фарзандони мо ба доми фиребу найранги ноқасон наафтанд.

Яке аз сабабҳои асосии шомил гаштани ҷавонон ба хар гуна гурӯҳҳои ифротӣ ин қофӣ набудани маълумоти дунявӣ динӣ ва мазаҳбии эшон аст. Бадқасдону ифротӣ аз ин ҳолат истифода намуда, ҷавонро гирифтори доми фиреб месозанд. Чунин амал то ҷое бурда мерасонад, ки ҷавонони гумроҳу сарсупурдаи ақидаҳои ифротӣ хоҷагони хориҷӣ дигар гӯш ба панду насихат ва зорию таваллои волидону пайвандони худ намедиханд ва миллату Ватанро мефурӯшанд.

Дар моддаи 14-и Қонуни мазкур омадааст: «...Шахсони мансабдор ва шахрвандон ӯҳдадоранд ба мақомоти амнияти давлатӣ ва (ё) мақомоти қорҳои дохилӣ аз ҳамаи ҳодисаҳо, ки аломатҳои онҳо дар хусуси терроризми тайёрқардашаванда ё содиршуда гувоҳӣ медиҳанд, ғавран ҳабар диҳанд.

Давлат муҳофизат ва амнияти шахсонро, ки дар мубориза бар зидди терроризм қўмак мерасонанд, қафолат медиҳад...»

Танҳо бо ғишор ва қувваи давлат, ки ҷораҳои махсусро пешбинӣ менамояд, мубориза намудан бо гурӯҳҳои ифротӣ қифоя нест. Ин вазифаи хар як шахрванди қишвар аст. Барои ҳалли ин масъала равона қардани нерӯ ва ғаъолияти тамоми сохтору мақомоти давлатӣ, ҷамъиятӣ, ниҳодҳои ҷомеаи шахрвандӣ зарур аст ва бояд дар зехну шуури насли наврас ва ҷавонон ҳисси баланди миллӣ, эҳсоси худшиносӣ ватандӯстӣ, ахлоқи ҳамида, эҳтироми падару модар ва қалонсолон, сабру таҳаммул, омӯзиши илму ҳунароҳои муосир, меҳнатдӯстӣ ва риояи волоияти қонунро тарғиб намоем. Имрӯз қишри солимфикру неқбину ояндасози ҷомеа метавонад аз имконоти сиёсӣ, иқтисодӣ ва маънавӣ фарҳангии худ истифода бурда, фарзандону ёрону дӯстонро дар рӯҳияи ҳештандорӣ, ватандӯстӣ, ҷавонмардӣ ва инсонгарой тарбия намуда, намунаи ибрат бошанд. Харҷанд меғўянд, ки гулистон беҳор намешавад, вале ба андешаи мо агар гулҳо ба ҳам оянду базм ороянд, ҳор ҳам гул меқонад.

**Менечери муассисаҳои
кӯмаки аввалияи тиббию
санитарии шаҳр В.Гоибов**